

най-много бдителностъ, се ловятъ лекоумно въ мрежитъ на Фенеръ. Какъ можемъ още да попадаме въ заблуда, когато виждаме наоколо си ръста на новитъ идеи и влиянието имъ върху Ромъния, Сърбия, Гърция? Какъ можемъ да пренебрегваме умствения и нравствения си напредъкъ, за да ставаме орждие за чужди политически цели и илоти на едного и друго? Току-що се е отворила нова историческа епоха чрезъ откъсването ни отъ гръцкото духовенство, и нѣкои бързатъ да разочароваятъ и спънатъ народа, като го възвръщатъ подъ фанариотското иго. „Народътъ протестира, а първенцитъ правятъ новъ компромисъ, противъ интереситъ на народа, въпрѣки желанята и очакванията на всички ни. Рано или късно ще тържествува народътъ, а онѣзи първенци ще се засрамятъ и ще бждатъ поставени между незаконнитъ синове на отечеството. Нѣка не се лъжатъ господа първенцитъ, че народътъ е стадо отъ овци безъ пастиръ и кучета. Народътъ вече не се мами отъ демагози, познава своитъ приятели и неприатели, и ако често той мълчи, това не значи, че той търпи“.

Тонътъ на Селимински издава голѣмо раздражение и гнѣвъ — и, може-би, между причинитъ, които стрѣсватъ цариградчани и ги връщатъ къмъ първоначалната непримиримостъ, трѣбва да поставимъ и това мѣродавно предупреждение отъ страна на Браилската община. Опитътъ и патриотизмътъ на Селимински сж налагали безусловно по-голѣмо внимание, толкова повече, че и другъ авторитетенъ трибунъ на емигрантитъ, Раковски отъ Бѣлградъ, държи за сжщата тактика. Трѣбва „веднажъ за всегда юнашки да постоянствуваме на онова, що сме до сега искали“ — независимата иерархия; трѣбва да отхвърлимъ „страхъ и недостойнство“ на нѣкои народни представители, които нѣматъ родолюбието и смѣлостта на Чомакова, човѣкъ съ „истинно българско сърдце“, и търсятъ по руско внушение милостъ отъ патриарха: това сж съветитъ, които Раковски отправя къмъ Цариградъ още презъ пролѣтта на 1861 г. Такива съвети ще идватъ все тогава и отъ Браилската община, гдето отъ пролѣтта на 1863 г. започва да излиза и в. Българска пчела, настроенъ крайно враждебно къмъ опититъ за спогодба съ гърцитъ.

5. НОВО ИЗСЕЛВАНЕ И РЕВОЛЮЦИОННО РАЗДВИЖВАНЕ НА БЪЛГАРИТЪ. — Въ течение на 1861 г. между